

4) Jeśli na pytanie 3 zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

Czy sąd krajowy musi w tej sytuacji zawiesić postępowanie do czasu rozstrzygnięcia formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 11 marca 2013 r. — Banco de Valencia SA przeciwko Joaquínowi Valdeperas Tortosie, Mariii Angeles Miret Jaume

(Sprawa C-116/13)

(2013/C 171/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco de Valencia SA

Strona pozwana: Joaquín Valdeperas Tortosa, Maria Ángeles Miret Jaume

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy hiszpańskie postępowanie dotyczące egzekucji z hipoteki jest zgodne z art. 7 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nie zezwala ono na kontrolę sądową z urzędu, jako przesłanki dla wydania postanowienia o wszczęciu egzekucji, warunku o jednostronnym przedterminowym rozwiązaniu umowy pożyczki przez Bank, który to warunek uznany jest za nieuczciwy jako taki oraz w jego konkretnym zastosowaniu w niniejszej sprawie, i jest konieczny dla otwarcia dla przedsiębiorcy udzielającego kredytu uprzywilejowanej drogi egzekucji?
- 2) Jaki z punktu widzenia art. 7 dyrektywy 93/13/EWG powinien być zakres interwencji sądu wobec rzeczzonego warunku przy wydawaniu przez niego postanowienia o wszczęciu egzekucji w postępowaniu dotyczącym egzekucji z hipoteki?
- 3) Czy można uznać z punktu widzenia art. 3 ust. 1 i ust. 3 dyrektywy 93/13/EWG oraz pkt 1 lit. e) i g) oraz pkt 2 lit. a) załącznika do niej za nieuczciwy jako taki oraz z uwagi na jego szczególne zastosowanie w niniejszym przypadku warunek umowny, który zezwala instytucji finansowej będącej kredytodawcą na jednostronne rozwiązanie umowy kredytu z całkowicie obiektywnych powodów, z których niektóre nie pozostają w związku z samą umową, a w niniejszym przypadku, wobec braku zapłaty czterech miesięcznych rat hipotecznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 marca 2013 r. — Technische Universität Darmstadt przeciwko Eugen Ulmer KG

(Sprawa C-117/13)

(2013/C 171/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Technische Universität Darmstadt

Strona pozwana: Eugen Ulmer KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady zakupu lub licencji w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. n) dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾ obowiązują w przypadku, gdy właściciel prawa proponuje wymienionym tam instytucjom zawarcie umów licencyjnych o korzystanie z dzieła na odpowiednich warunkach?
- 2) Czy art. 5 ust. 3 lit. n) dyrektywy 2001/29/WE uprawnia państwa członkowskie do przyznania instytucjom prawa do dygitalizacji dzieł zawartych w ich zbiorach, gdy jest to konieczne do udostępnienia tych dzieł za pośrednictwem końcówek systemu informatycznego (terminali)?
- 3) Czy prawa przewidziane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. n) dyrektywy 2001/29/WE mogą sięgać tak daleko, że użytkownicy terminali mogą drukować na papierze udostępnione tam dzieła lub zapisywać je na kluczach USB?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Hamm (Niemcy) w dniu 14 marca 2013 r. — Gülay Bollacke przeciwko K + K Klaas & Kock B.V. & Co. KG

(Sprawa C-118/13)

(2013/C 171/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Hamm

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gülay Bollacke

Strona pozwana: K + K Klaas & Kock B.V. & Co. KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym lub praktyce krajowej, zgodnie z którą prawo do minimalnego okresu corocznego płatnego urlopu wygasa w przypadku śmierci pracownika w całości, co obejmuje obok niewykonanego roszczenia o zwolnienie z obowiązku pracy także roszczenie o zapłatę ekwiwalentu za urlop?
- 2) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że prawo do ekwiwalentu pieniężnego za minimalny okres corocznego płatnego urlopu w przypadku rozwiązania stosunku pracy jest tak związane z osobą pracownika, iż prawo to przysługuje wyłącznie jemu, aby mógł także w późniejszym okresie urzeczywistnić cele wypoczynku i rekreacji związane z zapewnieniem płatnego corocznego urlopu?
- 3) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że pracodawca jest zobowiązany z uwagi na ochronę zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w związku z organizacją czasu pracy do rzeczywistego udzielenia pracownikowi urlopu do końca roku kalendarzowego lub najpóźniej do upływu istotnego dla danego stosunku pracy okresu do wykorzystania zaległego urlopu, niezależnie od tego, czy pracownik wystąpił z wnioskiem o urlop?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Lisboa (Portugalia) w dniu 18 marca 2013 r. — Cruz & Companhia L^{da} przeciwko IFAP — Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP i in.

(Sprawa C-128/13)

(2013/C 171/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cruz & Companhia L^{da}

Strona pozwana: IFAP — Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP i in.

Pytania prejudycjalne

Zwrócono się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem prejudycjalnym dotyczącym wykładni art. 4 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r.⁽¹⁾ i art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r.⁽²⁾ w odniesieniu do „zwolnienia” gwarancji ustanowionej w ramach art. 22 ust. 1 pierwszego z rzeczonych rozporządzeń w świetle przedstawionych rozważań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 351 z 14.12.1987, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń produktów odniesieniu do produktów rolnych (Dz.U. L 205 z 3.8.1985, s. 5).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 marca 2013 r. — Kamino International Logistics BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-129/13)

(2013/C 171/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Kamino International Logistics BV

Dруга strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wynikająca z prawa europejskiego zasada poszanowania przez administrację prawa do obrony nadaje się do bezpośredniego stosowania przez sąd krajowy?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:
 - a) Czy wynikająca z prawa europejskiego zasadę poszanowania prawa do obrony przez administrację należy zatem interpretować w ten sposób, że zasada ta zostaje naruszona, gdy adresat planowanej decyzji co prawda nie został wysłuchany zanim administracja zastosuje wobec niego środek wiążący się z niekorzystnymi dla niego skutkami, lecz uzyskał taką możliwość w następującym później postępowaniu administracyjnym (w przedmiocie odwołania), które poprzedza wytoczenie skargi do sądu krajowego?